

Tyn og navnlig i Randers-Egnen, til Dels ogsaa i Bendshjæl og Aarhus-Egnen, praktisk ført til, at Ildbrandene ere horte op, siden vi have faaet fat paa nogle af Brandstifterne (Ufrydelse). Ja, de ere maaske ikke horte aldeles op, men de ere i det mindste horte op som Epidemi. Det ærede Medlem, som læser Bladene, har maaske set, at der er nedbrændt en Herregaard i Aalborg-Egnen, men han ved nok, hvad jeg mener, det er derfor noget søgt, naar han siger det andet. Han kan ikke mene andet, end at Epidemien i de paagældende Egne er ophørt. — Jeg vil dernæst sige: Hvem er Brandkasserne? Det var navnlig det, jeg vilde saa fast, at der jo slet ikke er Tale om, at der gives nogen Kasse her i Landet, der saadan som Kasser i den Forstand har Fordel af f. Eks. Hr. Sylows eller en anden Kommissionsdommers Virksomhed eller har Tab i den Forstand. Alle Bøndernes Brandkasser ere jo Gensidighedskasser, og naar man forsvarer Brandkasserne, forsvarer man Befolkningens økonomiske Interesser, thi det er jo det faktiske Forhold med alle Landbhøgningsbrandkasser, vi have her i Landet, at der betales kun i Forhold til, hvad der er brændt. Brænder der kun lidt, svares der kun lidt, brænder der meget, svares der meget. Naar jeg har talt paa Brandkasserens Vegne, vil jeg nødig, at der skulde være nogen som helst Misforstaaelse til Stede om, at man skulde forsvare en eller anden Klasse, ved hvilken der var nogle Embedsmænd, der havde Fordel af, at denne Klasse var fuld. Nej, der er Gensidighed, og brænder der ikke ret meget, svares der ikke ret meget. Det ærede Medlem for Storeheddinge er naturligvis ogsaa enig med mig om, at vi ville have Forbryderne straffede, og det er det hele, jeg vil hævde. Derfor sagde jeg i min første Tale, at skulde der udbryde en saadan Epidemi, og det viste sig, at vedkommende Herredsfoged ikke var i Stand til at saa Bugt med disse Forbrydere, vilde jeg ikke paa nogen mulig Maade have, at den højtærede Justitsminister skulde sætte sig imod, at vi fik Jangre i disse Forbrydere, lad os bare saa fat paa dem; det tjener til Skrak og Advarsel for andre og har vist sig at være en ganske ypperlig Kur; det er i alt Fald min Erfaring. Men jeg vil paa ingen Maade forsvare Sylow og Betjentene, hvis de have gjort noget ulovligt. Lad saa dem først og fremmest blive straffede. De have for saa vidt begaaet en meget større Forbrydelse end Brandstifterne, thi Brandstifterne ere kun almindelige Mennesker, men Sylow er Doctor juris; han har særlige Forpligtelser. Jeg ynder ham ikke saadan,

men jeg takker ham for, at han har været med til at saa fat paa disse Brandstiftere.

Svend Høgsbro: Det ærede Medlem for Fredensborg har jo Lov til at have sin Mening om Dr. Sylow. Naar han mener, at han er en Kapacitet, maa det staa for det ærede Medlems Regning. Hvis det kan trøste Dr. Sylow over den Misbilligelse, som Højesteret har givet ham, maa han være mere nøjsom, end jeg havde troet. For øvrigt turde det interessere mig at saa at vide, hoorpaa det ærede Medlem støtter denne Mening. Mon det ærede Medlem f. Eks. har haft Lejlighed til at gennemlæse nogle af de Forhørsakter, der foreligge fra Dr. Sylows Haand? Hvis han har haft det — hvad jeg har — vilde han dog maaske have faaet et andet Indtryk af Dr. Sylows Forhørvirksomhed. Han vilde maaske da have faaet det Indtryk — som vist er mere almindeligt her i Landet end det, det ærede Medlem har —, at det mere er en Tvangsvirksomhed end en Forhørvirksomhed, der foregaar fra Dr. Sylows Side.

S. Sage: Jeg har ikke troet, at Dr. Sylow skulde trøstes over sin Tilrettevisning for Højesteret ved mine Udtalelser. Derimod har jeg troet, at det maaske kunde trøste ham lidt lige over for de ærede Medlemmers Udtalelser. Hvad min Dom om hans Virksomhed angaar, da skriver den sig fra, hvad alle her i Landet ved og kende, at der mangfoldige Steder i Landet er opstaaet Ildbrande, og at de, som omtalt, ere blevne epidemiske, og at Dr. Sylow med forbausende Hurtighed og Digtighed har faaet dem opdagede. Naar man hører, at der i en eneste Jurisdiktion har været indtil en Snes uopklarede Ildbrande, som alle ere blevne opdagede og opklarede af Dr. Sylow, paastaar jeg, at den Mand har givet Beviser for sin Kapacitet, saa at selv det ærede Medlem, med hvor megen Vilje han end betragter Dr. Sylows Virksomhed, ikke kan benægte det.

Krigsministeren (Schmied): Jeg vil blot udtale, at det ikke har forbausset mig at høre en afvigende Anskuelse komme frem fra det ærede Medlem for Satskøbing (Kørdam); jeg har nemlig selv sagt, at Vægerne vare uenige. Jeg vil dernæst udtale, at naar han har spurgt mig om, hvorledes jeg turde tage Ansvar, da er det ganske naturligt, fordi Vægekorpsen har været enigt med mig. Jeg vilde selvfølgelig aldrig have gjort noget saadan paa egen Haand.